

## Άρβιν

Πάντα είχα αυτή την απορία:

Τι είμαστε; Τι είναι ο άνθρωπος; Γιατί εγώ ζω; Γιατί εγώ δεν είμαι εσύ; Εσύ, εγώ; Εγώ, αυτός. Αυτός, εγώ.

Είμαι ένα πνεύμα;

Είσαι ένα πνεύμα;

Είμαι χημεία; Είμαι παγιδευμένος στο ίδιο μου το μυαλό; Στο δικό μου μηχανισμό που μου δίνει ζωή;

Είναι η ζωή φυλακή;

Τελικά νομίζω πως το βρήκα.

Είμαι ένα άδειο δωμάτιο.

Ένα άδειο δωμάτιο με τοίχους κενούς, γεμάτους υγρασία.

Είμαι ένα δωμάτιο, ένα δοχείο, ένα σώμα.

Και μέσα ζω εγώ.

Κουλουριασμένος σε μια γωνία του δωματίου μου, χωρίς φώτα, χωρίς παράθυρα, χωρίς διακόσμηση.

Μια πόρτα βρίσκεται στην άλλη άκρη αλλά δεν θέλω να την ανοίξω. Κουλουριάζομαι και άλλο και σφίγγω τα γόνατα μου τόσο που νιώθω πως ο ώμος μου θα βγει.

Η ζωή είναι μουντή. Σαν τους τοίχους μου. Δεν ξέρω πότε είναι μέρα, πότε είναι νύχτα. Ξέρω πως ποτέ δεν άκουσα τον ήχο της βροχής πίσω από τους τοίχους μου και επίσης ξέρω, πως έχω βαρεθεί να είμαι κλεισμένος μέσα στο δωμάτιο μου.

Όχι, αν αναρωτιέσαι, η πόρτα θα μείνει κλειστή. Όχι γιατί δεν μπορώ να την ανοίξω, αλλά βλέπεις σε αυτό τον κόσμο, είμαι καταδικασμένος να ζω εδώ μέσα. Οι άνθρωποι περνούν κάθε μέρα από το δωμάτιο μου και όταν άνοιξα μια μέρα για να μπουκ απογοητεύτηκα, πληγώθηκα.

Δεν ξανά κάνω το ίδιο λάθος.

Οι μέρες περνούσαν βασανιστικά αργά. Το δωμάτιο είναι φυλακή μου. Θυμάμαι ακόμα εκείνη την στιγμή, που καθώς ακουμπούσα το κεφάλι μου απαλά στο τσιμέντο, μια τετράγωνη τρύπα άνοιξε στον απέναντι τοίχο και μέσα μπήκε κάτι φωτεινό που μου έκαιγε τα μάτια και σύντομα τα έκλεισα καθώς ένιωθα ζεστά δάκρυα να μαζεύονται από το τσούξιμο.

Ένα παράθυρο.

Ήταν την στιγμή που ένιωσα εντάξει με τον εαυτό μου. Ήταν την στιγμή που ένιωσα πως αποδέχομαι εμένα. Αυτό ήταν όλα όσα χρειαζόμουν στην ουσία: ένα παραθυράκι να στολίζει το μουντό μου δωμάτιο και αυτό δεν το έχτισε κανείς άλλος πέρα από εμένα τον ίδιο. Ήθελα μια αλλαγή. Ήθελα να σταματήσω να κρύβομαι πίσω από τους τοίχους μου, ήθελα μια διακόσμηση.

Και τι καλύτερο από ένα παράθυρο;

Όταν τα μάτια μου προσαρμόστηκαν και μπόρεσα να αντικρίσω τον χώρο, κάτι μέσα μου άνησε. Ο ήλιος έπεφτε λοξά μέσα από το τζάμι και ζέστανε το αίμα κάτω από το δέρμα μου. Κοίταξα γύρω μου. Δεν είχα ξαναδεί το δωμάτιο, όμως ήταν ακριβώς όπως το είχα φανταστεί. Γκρι, μουντό, παγωμένο, κενό.

Άκουσα ένα 'μπαμ-μπαμ' στο παραθυράκι μου και αυτόματα πετάχτηκα από την θέση μου. Κοίταξα κατατρομαγμένος έξω. Ένα αγόρι με χαιρέταγε πίσω από το τζάμι. Τα δόντια του ολόγισια, τα καστανά του μάτια γυάλιζαν. Πλησίασα τρομοκρατημένος το παράθυρο και με αργά βήματα το άνοιξα διάπλατα.

«Άρβιν;» αναγνώριζα αυτό το πρόσωπο «Τι κάνεις εσύ εδώ;» Ο Άρβιν με κοίταξε γεμάτος απορία, καθώς μπορούσα να φανταστώ ένα ερωτηματικό να αιωρείται πάνω από το κεφάλι του. Φορούσε ένα αστείο καπέλο, σαν αυτό που φορούσε ο τρελοκαπελάς στην ιστορία της Αλίκης στην χώρα των θαυμάτων.

«Εγώ τι κάνω; Εσύ τι κάνεις;» Αλήθεια... Τι κάνω εδώ; Δεν είμαι καν εδώ. Αυτό είναι απλά το φρούριό μου για να προστατεύομαι από τον έξω κόσμο. Από τις συμπεριφορές των άλλων. Δεν είναι καν αληθινό. Δεν είναι καν το πραγματικό μου δωμάτιο.

«Εδώ ζω.»

«Κλεισμένος μέσα σε ένα σπίτι;» Σχεδόν έβαλε το κεφάλι του μέσα να κοιτάξει γύρω γύρω. «Πού είναι το χρώμα των τοίχων; Τα στολίδια;»

«Δεν τα χρειάζομαι, Άρβιν», του απάντησα, «μπορώ να ζήσω και χωρίς.»

Ο Άρβιν χαμογέλασε, «μπορείς;» Το σχόλιό του ακούστηκε περίεργο στ' αυτιά μου. Πριν προλάβω να τον ρωτήσω τι εννοούσε, ο Άρβιν έστρεψε το κεφάλι του και χάθηκε.

Μπορώ;

Οι μέρες περνούσαν και δεν μπορείτε να φανταστείτε πόσο λάτρευα το μικρό μου παραθυράκι. Ο ήλιος έπεφτε μέσα και με ζέσταινε. Έβλεπα τα σύννεφα να τρέχουν αργά πάνω στο έδαφος του ουρανού, και το βράδυ, Ωωω το βράδυ, ήταν σαν να έβλεπα σόου ομορφιάς. Τα αστέρια έλαμπαν πάνω από το μπλε μαυριδερό του ουράνιου θόλου, σαν φάροι που λάμπουν για τα πλοία στους απομακρυσμένους ωκεανούς και τις θάλασσες. Ακόμα και στο μαύρο κενό να κοιτούσες, μπορούσες να διακρίνεις μια μικρή λάμψη.

Ήλιοι που καίνε μίλια και μίλια μακριά.

Και ήμουν χαρούμενος με το παραθυράκι μου.

Χαρούμενος.

Χαρούμενος και Άπληστος.

Σύντομα συνειδητοποίησα πως δεν μου έφτανε απλά το παραθυράκι. Ήθελα και άλλα.

Έτσι, έξω, εκεί, στην πραγματική ζωή, ξεκίνησα να παίρνω ρίσκα, ώστε μέσα στο δωμάτιό μου να εμφανίσω έπιπλα για τον μικρό μου εαυτό που ζούσε εκεί.

Μετά από μερικές ημέρες, καθώς κοίταζα πάλι τον ήλιο και ένιωθα τις ακτίνες του να θερμαίνουν το πρόσωπό μου, εμφανίστηκε μια βιβλιοθήκη.

Ένα περίτεχνο έπιπλο, από ξύλο που δεν αναγνώριζα, αλλά αυτό που σίγουρα με ένοιαζε πιο πολύ ήταν αυτά: βιβλία.

ΒΙΒΛΙΑ!

Επιτέλους, βιβλία.

Κάθε μέρα, με το φως του ήλιου, διάβαζα από ένα. Κάθε νύχτα, με το φως του φεγγαριού, διάβαζα και δεύτερο και όλο πλούτιζε η βιβλιοθήκη, και όλο διάβαζα.

Και ήμουν χαρούμενος με το παραθυράκι και την βιβλιοθήκη μου.

Χαρούμενος.

Χαρούμενος και άπληστος.

Και έτσι μια μέρα, να σου και ο καναπές, να σου και το κρεβάτι, η τηλεόραση, τα τραπεζάκια.

Να σου όλα.

Ένιωθα ευτυχισμένος, ένιωθα χαρούμενος, ένιωθα πως ήμουν επιτέλους γεμάτος με πράγματα που μου αρέσουν και Θεέ μου, το να είσαι γεμάτος είναι το μόνο που Χρειάζεσαι.

Είμαι χαρούμενος τώρα.

Χαρούμενος.

Αλλά, δυστυχώς, εξακολουθούσα να είμαι Άπληστος.

Τόσο καιρό, κλεισμένος μέσα στο δωμάτιο δεν είχα ακούσει τον ήχο της βροχής.

Τόσο καιρό, με το που άνοιξαν τα παράθυρα, συνειδητοποίησα πως, στη χώρα μου, δεν υπάρχει βροχή.

Ήμουν λάθος όμως.

Πολύ λάθος.

Γιατί η βροχή έρχεται κάποια στιγμή και όταν δεν έχεις ξανά ακούσει την βροχή ή τον ήχο του κεραυνού, καθώς σκάει με δύναμη πάνω στο έδαφος, μακρινός ξάδερφος του σεισμού, τότε συνειδητοποιείς πως ό,τι έχεις χτίσει, κάποια στιγμή θα καταστραφεί, όπως τα κάστρα από άμμο στις παραλίες. Σιγά-σιγά, σχεδόν λιώνοντας.

Όταν έπεσε ο κεραυνός, πρώτο χάθηκε το παράθυρο. Είδα τη μόνη κοιτίδα φωτός που είχα να σβήνει και ένιωσα να βυθίζομαι πάλι στο σκοτάδι. Έτρεξα πανικόβλητος πίσω στον τοίχο, γεμάτος ελπίδες πως το παράθυρο ήταν ακόμα εκεί και απλά ήταν η φαντασία μου.

Ψηλάφησα τον τοίχο με τα χέρια μου, πουθενά το παράθυρο.

Κάτι ξεκίνησε να χτυπάει το έδαφος πίσω από τους τοίχους. Πρέπει να ήταν η βροχή. Γύρισα πίσω, στα πράγματα που βρίσκονταν στο δωμάτιο. Δεν έβλεπα πολύ καλά, αλλά θυμόμουν πού είχα αφήσει το κάθε ένα. Έτρεξα στην βιβλιοθήκη, να βεβαιωθώ πως είναι ακόμα εκεί.

Κρίμα, γιατί το άγνωστο ξύλο, που ακουμπούσα και μύριζε τόσο όμορφα, είχε την υφή πλαστικού. Ένα μπαλόκι, μια πλαστελίνη.

Και σύντομα συνειδητοποίησα πως δεν ήταν μόνο η βιβλιοθήκη· όλη η διακόσμησή μου ήταν ψεύτικη. Πλαστική. Φτιαγμένη από απληστία και αέρα κοπανιστό. Φτιαγμένη από ψέματα που πότιζα εγώ, εμένα.

Και τώρα πια δεν ήμουν χαρούμενος.

Ούτε άπληστος.

Ήμουν ξανά εγώ. Μια ψυχή καταδικασμένη να ζει για πάντα μέσα στο δωμάτιο της, στο δοχείο της, μέχρι απλά να σταματήσει η βροχή.

Μέχρι να έρθει μια καλύτερη μέρα...

Η αυτοπεποίθηση, το ταλέντο που πίστευα πως είχα... Δεν ήταν τίποτα παρά αξίες που σύντομα κάποιος τις κλόνισε.

Γιατί φίλε μου, σύντομα θα συνειδητοποιήσεις πως η ζωή είναι ένα τεντωμένο σκοινί.

Το τραβάς προς τα κάτω, στα κακά.

Το τραβάς προς τα πάνω, στα καλά.

Ταλαντεύεται.

Μα, πάντα, γυρνάει στη μέση.

Και ήρθε και η δικιά μου στιγμή να συνειδητοποιήσω πως η διακόσμησή μου ήταν ψεύτικη.

Τελικά, έχουν δίκιο που λένε μέτρον άριστον.

Κοίτα γύρω σου.

Ο πλανήτης έχει ζωή μόνο ανάμεσα στους πόλους του.

Η Γη είναι σε ένα σημείο αρκετά κοντά στον ήλιο, ώστε να ζεσταίνεται, αλλά όχι τόσο, ώστε να καίγεται και ούτε πολύ μακριά, ώστε να παγώσει από το κρύο του διαστήματος.

Το ηλιακό μας σύστημα είναι κοντά στο κέντρο του γαλαξία, αλλά όχι τόσο κοντά, ώστε να μας ρουφήξει η μαύρη τρύπα, αλλά όχι και πολύ μακριά, ώστε να παγώνουμε από το μαύρο,

Κενό

Διάστημα.

Και η γη επίσης,

Είναι ανάμεσα στον παράδεισο, πάνω.

Και την κόλαση. Κάτω.

Ίσως γι' αυτό είναι έτσι.

Γιατί είμαστε στο κέντρο.

Η μέση κατάσταση θεωρείται η τέλεια κατάσταση.

Έτσι έπρεπε και εγώ να είμαι.

Φιλόδοξος, αλλά όχι τόσο φιλόδοξος, ώστε να παίρνουν τα μυαλά μου αέρα.

Να, θέλω να αποκτήσω πράγματα, αλλά όχι να θέλω παραπάνω από αυτά που ήθελα.

Να είμαι χαρούμενος, αλλά όχι άπληστος.

Ένας ακόμη κεραυνός χτύπησε το δωμάτιο. Έφερα τα γόνατα μου πάλι πίσω στην αγκαλιά μου και δεν συγκράτησα τα δάκρυά μου, όταν εμφανίστηκαν.

Ήμουν χαρούμενος και Άπληστος και τώρα απλά κάθομαι πίσω, μόνος, στο κλειστό δωμάτιο, καταδικασμένος να μη φύγω ποτέ.

Ας χαρώ λοιπόν τη μοναξιά μου.

Οι μέρες περνούσαν, αλλά η βροχή δεν σταματούσε. Ακόμα και τα πλαστικά μου στολίδια ξεκίνησαν να εξαφανίζονται και πλέον δεν υπήρχε τίποτα.

Κοίταξα τον τοίχο, εκεί που παλιά ήταν το παραθυράκι. Ήθελα τον ήλιο πίσω, ήθελα να βλέπω πάλι τα αστέρια. Τα όμορφα αστέρια που μου κρατούσαν συντροφιά. Με έπιανε νοσταλγία.

Δεν έπρεπε να ζητήσω περισσότερα έπιπλα. Όχι, δεν έπρεπε. Έπρεπε να είμαι χαρούμενος με τα έπιπλα που είχα, αν ήμουν χαρούμενος με αυτά, τότε κανείς δεν θα μου τα στερούσε.

Μα, γιατί φοβόμουν τόσο την βροχή;

Έθαψα το κεφάλι μου πίσω στα γόνατά μου.

Είμαι άπληστος.

'Τοκ-τοκ'

Πετάχτηκα από τη θέση μου.

'Τοκ-τοκ'

Η πόρτα χτυπούσε.

Σηκώθηκα τρομαγμένος. Ποτέ ξανά δεν έχει χτυπήσει η πόρτα. Όχι, ποτέ. Κυρίως, γιατί είχα προειδοποιήσει πως όποιος τη χτυπήσει δεν θα καταφέρει τίποτα. Στο δωμάτιο δεν θα έμπαινε κανείς.

'Τοκ-τοκ'

«Είναι κανείς μέσα;»

Έτρεξα και κόλλησα το αυτί μου πάνω στο ξύλο: «Άρβιν;» ρώτησα «Εσύ είσαι;»

Η απάντηση ήρθε μετά από λίγα δευτερόλεπτα. «Εγώ είμαι.» Ξεφύσησα γεμάτος ανακούφιση.



«Το παράθυρό μου εξαφανίστηκε», του εξήγησα, «έχεις ιδέα πώς το φέρνω πίσω;»

Καμία απάντηση.

«Άρβιν με ακούς;»

«Γιατί δεν ανοίγεις την πόρτα;» Πάγωσα στην θέση μου. «Υπάρχει πόμολο ξέρεις.»  
Ένωσα τα χείλη μου να πέφτουν προς τα κάτω.

Κόμπλαρα για λίγο. «Δεν-δεν μπορώ Άρβιν», του εξήγησα, «κανείς δεν μπαίνει στο δωμάτιο.»

«Γιατί;»

Τι να εξηγούσα τώρα, «γιατί... γιατί...»

«Γιατί;»

«Γιατί είναι απαίσιο δωμάτιο. Δεν έχει τίποτα ωραίο. Δεν χρειάζεται να μπει ο κάθε ένας.»

«Πες μου όμως», συνέχισε ο Άρβιν, «ποιον αφήνεις να μπει στο δωμάτιο του σπιτιού;» Σκέφτηκα την ερώτηση. Γύρισα πίσω στο σπίτι και μέτρησα όσους ανθρώπους είχα αφήσει να μπουν μέσα στο δωμάτιο...

Σκέφτηκα το σπίτι μου γενικά. Ένα άλλο φρούριο, κατασκευασμένο να προστατεύει αποκλειστικά και μόνο. Σκέψου· ποιος μπαίνει μέσα;

Μόνο οι εκλεκτοί.

Οι άξιοι.

Αυτοί που πρέπει.

Και μετά θυμήθηκα το δωμάτιό μου. Αν στο σπίτι μπαίνουν αυτοί που πρέπει...

Ποιοι μπαίνουν στο δωμάτιο;

«Πρέπει να είναι το πολύ πέντε και τους εμπιστεύομαι»

«Κατάλαβες τώρα;» συνέχισε ο Άρβιν. «Στο δωμάτιο αφήνουμε μόνο ανθρώπους που εμπιστευόμαστε. Δεν πειράζει αν είναι ακατάστατο, αυτοί δεν νοιάζονται.

Αυτό δεν είναι το δωμάτιο που ζεις, δεν είναι τοίχοι, τσιμέντο.

Είναι εσύ.

Και εσύ είσαι η ηχώ.

Άσε στο δωμάτιο σου να μπουν οι εκλεκτοί. Αυτοί που θα βάψουν τους τοίχους σου με ένα χαρούμενο χρώμα και καθώς θα φεύγουν, θα αφήσουν ένα στολίδι. Γιατί δεν είναι μόνο ευτυχία τα έπιπλα, αλλά και το χρώμα.

Άσε να συνδέσουν το δωμάτιό σου με τις αναμνήσεις.

Και σύντομα θα έρθουν Χριστούγεννα.

Άρβιν, σημαίνει φίλος.